

[Justitsministeren.]

det ærede Medlem, at jeg ikke kan tage imod en Optræden som den, han viser, naar han spørger: taler min onde Samvittighed? eller taler om, at jeg søger at dække den ene eller den anden, eller kommer med forskellige Insinuationer om Planer, der skulde have foreligget for Justitsministeren til at dække over dit eller dat. Hvis det ærede Medlem ved noget, vil han saa ikke være saa venlig at sige det aabenbart. Jeg ved ikke af, at jeg har været under Paavirkning fra nogen som helst Side. Denne Sag har end ikke, da Forespørgselen blev forebragt, været diskuteret i et Ministermøde: hvad jeg skulde svare eller ikke. Ingen har blandet sig i dette Spørgsmaal. Jeg er fuldkommen ansvarlig paa Baggrund af de Oplysninger, jeg har faaet fra mine Embedsmænd, og jeg taaler ingen Art af Insinuationer. Jeg har ingen som helst Grund til at bøje Retten i denne eller nogen som helst anden Sag.

For øvrigt vil det ærede Medlem lægge Mærke til, naar han læser bagefter i Ro, hvad han har sagt, at i Virkeligheden angriber han slet ikke Justitsministeren. Han retter det ene Angreb efter det andet paa Byretten. Han angriber i Virkeligheden hele Tiden Domstolen, af hvis Resultat ogsaa jeg er bundet. Det ærede Medlem siger, at han ikke havde tænkt sig, at jeg vilde paaberaabe mig Byrettens Dom. Ja, hvad skal jeg da ellers paaberaabe mig? Efter en indgaaende Undersøgelse foreligger der en Dom fra Byretten, som man ikke fra det ærede Medlems Side har appelleret. Hvad skal jeg da paaberaabe mig, naar det ikke skal være denne Dom? Det ærede Medlem siger: havde det været ligegyldige Personer, var de nok blevet straffet. Det er et voldsomt og ganske urimeligt og umotiveret Angreb paa Domstolen. Hvorfor skulde Domstolen ikke have straffet disse Personer, hvis den mente, de havde gjort noget strafbart? Jeg ser det ikke, og jeg vil gerne spørge: ved det ærede Medlem noget som helst, der berettiger ham til at sigte vedkommende Dommer for at have fritaget disse Personer for en Straf, de i øvrigt efter dansk Ret skulde have haft? Der maa være Grænser for, hvad man siger, selv fra denne Talerstol, naar det gaar ud over Personer, som ikke kan forsvare sig. Jeg kan godt forstaa, at naar man hører, at en Erklæring afgivet til Brug i Retsforhold, det være sig for Retten eller til et Ministerium, er urigtig, indeholder misvisende Udtalelser eller lignende, saa fore-

tager man ude i den almindelige Befolkning Tankespringet fra det objektivt urigtige til at sige: saa maa vedkommende altsaa have haft til Hensigt, til Forsæt at begaa den Forbrydelse, der er Tale om i Straffelovens § 163. Jeg kan godt forstaa, at man i Almindelighed siger dette, men jeg kan ikke forstaa, at ærede Medlemmer, der som det ærede Medlem Hr. J. S. Foget dog er noget trænede i at læse Retssprog og dog maa formodes at kende noget til Juraens Grundsætninger, ikke kan se, hvad der er det afgørende i en Sag som denne: er den Erklæring, der er afgivet, af den Karakter, at de subjektive Forudsætninger er til Stede, der skal til for at straffe efter dansk Straffelov, der kræver Forsæt og ikke engang nøjes med Ugtsomhed? Er disse Forudsætninger til Stede i denne Sag, eller er de det ikke? Derom har Domstolen sagt: de er ikke til Stede, og saa foreligger der ikke noget strafbart, hvor urigtig Erklæringen i øvrigt paa forskellige Punkter maatte have været. Hvis det ærede Medlem ikke kan holde dette ude fra Ønsker om at komme Personer til Livs, saa bør det ærede Medlem ikke optræde i en juridisk Diskussion. Landets Justitsminister har den Forpligtelse at holde sine private Meninger, Sympatier og Antipatier tilbage, naar der foreligger en Dom, der siger: disse Mennesker har intet strafbart begaaet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren for Forespørgerne (J. S. Foget): Det er efter min Mening en meget uklog Fremgangsmaade af Ministeren at fare op og blive vred, fordi jeg netop har rørt ved det Punkt, som Ministeren ikke vil kunne modsige. Ministerens Indlæg her var ren og skær Procedure; Ministeren procederede paa det ene Grundlag, at de Herrer ikke vidste, hvad de skrev om, at de ikke har afgivet en bevidst urigtig Forklaring. Det var, hvad jeg sagde. Mine Udtalelser og mine Fortolkninger kan Ministeren for mig føre hen, hvor han vil, men jeg vil gerne henvise til, at jeg netop sidste Aar var Ordfører i en Sag om Rigsretstiltale, og mine Udtalelser dér beder jeg Ministeren læse igen. Jeg paastaar dér, at Landbrugsministeren ved en Skrivelse, som er tilsendt Justitsministeriet, har drejet Sagen om og derved indvirket paa Sagen, at man fra politisk Side, fra Regeringens Side, har indvirket paa den. Det er ikke Dommeren,